

fra Nyföbing paa Sjælland (Korsgaard). Jeg noterede en Række urigtige — det vil ſige i mine Öjne urigtige — Betragtninger, ſom det ærede Treflöver fremførte mod mine Udtalelſer og mit Standpunkt, men jeg finder det ikke rigtigt nu at opholde det høje Ting eller at forſkyrre det i Mortensgaafen for at imødegaa diſſe 3 ærede Herrer. Jeg ſkal kun ſige til det ærede Medlem for Bejle Amts 3dje Valgkrets: Han har et Tema, han ſærlig har forelſtet ſig i, og det er Benſtres gamle Synder. Han ſkildrede ſelvbehageligt, hvor godt det havde ſet ud i Verden, hvis han havde været her i Tinget for en Snes Aar ſiden og havde haft noget ſtørre Indflydelse paa Sagernes Gang, end han har haft i de 2—3 Aar, han har ſiddet her. Det bliver nu hans Fornøjſe. Men jeg ſiger, han er en lige ſaa urigtig Hiſtorieſkriver der, ſom naar han ſammenligner det norſke Stortings Stilling og dets Forhold til Retsreformen med Stillingen her nu og vore Forhold. — Det jeg forlangte Ordet for, er forſt en Bemærkning til det ærede Medlem for Københavns 1ſte Valgkrets (Trier). Han ſkildrede os med al den poetiſke Varme, han raader over, Muligheden, ja Sandsynligheden af Juſtitsminiſterens Ombendelse fra ſin Bejs Vildfareſe. Jeg ſkal ikke imødegaa hans Syner i den Henſeende. Jeg ved meget godt, at efter gammel Regel er ingen ſaa ſtor en Synder oſv. Det er jo muligt, at han i den Henſeende ſer i Anden rigtig, men jeg kan ikke begribe, at det ærede Medlem anſer det for en mindre Mulighed, at Miniſteren kan gaa af, træde tilbage fra ſin Plads, end at han omvender ſig, og naar det ærede Medlem ikke kan ſtemme for det Vædringsforſlag, der foreligger, og ſom gaa ud paa at opfordre Regeringen til at gaa af, ſaa ligger deri, at han mener, at det er et urimeligt Forlangende, men derimod at gaa ud fra, at Miniſteren ſkal omvende ſig, det er rimeligt. — Der er fremkommet en Række Udtalelſer, ſiden det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkrets (Hørup) talte, der gaa ud paa Miſforſtaelſer — ikke at ville Miſforſtaelſer — af hans hele Foredrag. Han har klart paaviſt de Farer, der efter Sagens Natur foreligger overhovedet, naar man ſkal have en Retsreform, og den Forſkyrrelſe, de Farer, der ere til Stede ved nu i den proviſoriſke Tid at tage fat paa denne Sag. De Herrer have rent glemt, hvad det ærede Medlem i ſit Foredrag ſamlende ſig derom betoned; han anbefalede en Reſolution, en Opfordring med det Vædringsforſlag, her foreligger, ſtillet af mig, og hvordan vil denne Reſolution ſe ud?

Med den højterede Formands Tillabelſe vil jeg oplæſe den. Den ſiger: „Det Tinget udtaler ſit levende Önſke om en ſnarlig Omordning af Retsplejen i Överensſtemmelſe med Grundlovens § 74, jfr. § 71, opfordrer det Juſtitsminiſteren og de øvrige Miniſtre til at tage deres Aſſted, for at der under en grundlovſtro Regerings Ledelſe kan foretages de fornødne Skridt til Fremme af denne Reformſ Gennemførelſe.“ Vi have alſaa i den Beſlutning, ſom vi agte at ſtemme for, naar Vædringsforſlaget vedtages, brugt Hovedforſlagsſtillerens egne Ord om §§ 71 og 74, vi have ſelv udtalt et levende Önſke om Gennemførelſen af Reformen, men vi mene og have den fulde Överbeviſning, at ſtal den bringe Lykke og bringe et Retsſyſtem, der er tryggere end det nuværende, ſaa maa det ſte under en grundlovſtro Regering og under roligere Forhold. De gaa bort fra Aſſtemningsſpørgsmaalet; det, der ligger os imellem, er Tillid eller Mistillid og Belejligheds punktet, og viſnok ogſaa, naar vi en Gang komme til Realitetsſpørgsmaalet, Betragtningen af mange andre denne ſtore Sag vedkommende Spørgsmaal. Men det, ſom vi her ſige, have de Herrer jo ſelv været inde paa, de Herrer have jo ſtaaet paa ſamme Standpunkt, indtil den nyere Vædring foregik i Politikken, de kunne jo ikke nægte, at de have været af den Anſkuelſe indtil den nyſte Tid, at under de proviſoriſke Tider her i Landet kan man ikke tage fat paa en Retsreform. Det er jo nemlig det ſæregne ved vor Forfatning, ſom der ikke var ved den norſke den Gang, at her ſkal Sagen ledes gennem to Ting af den fungerende Miniſter, medens Stortinget ikke havde nogen fungerende Miniſter, da Miniſtrene ikke have Ret til at komme der, men Tinget ſelv afgjorde ſine Sager, foruden flere andre Forſtelligheder. Naar nu Stillingen er den, hvad ſkulle ſaa diſſe Betragtninger foreſtille, at vi ikke ville have nogen Retsreform, at vi ikke ville have §§ 71 og 74 gennemførte? Jo viſt ville vi have dem gennemførte, men paa en Maade, ſom viſelig ſitſer ſaa meget ſom muligt den ſtore Befolkning i at være lige ſaa nær til Ret og Retsfærdighed her i Landet, ſom de privilegerede Klaſſer, og vi mene ikke at dette kan ſte under de nuværende Forhold. Deri ere vi uenige, det ene er et Tillidsſpørgsmaal til Regeringen, det andet et Mistillidsſpørgsmaal. De øvrige Betragtninger om ſelve Sagen ere berettiget komne ind ved Siden af paa Grund af de Lovprisninger, der ere fremkomne fra anden Side. Men nu ſiger det ærede Medlem fra Stege (Bojſen), hvis Ötringer egentlig have foranlediget denne Udtalelſe, at